

JOANNA BEEM

Bestemming bereikt

Rozen voor Marianne
Deel 3

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

‘Jeugdzorg Haaglanden. Met Jaspers...’ Met de telefoon tussen zijn kin en schouder probeert Tim een dossier uit de stapel op zijn bureau te trekken. ‘Ja, ik kijk even...’ Moeilijk manoeuvrerend voorkomt hij dat de berg gaat glijden. ‘Welk dossiernummer zegt u? Ja, een ogenblikje graag.’ De hopeloosheid van wat hij aan het doen is, overvalt hem. Hij laat de stapel voor wat die is, zakt terug in de bureaustoel. ‘Kan ik u hier zo over terugbellen? Fijn... Ja, ik noteer de gegevens...’ Zodra hij het gesprek heeft beëindigd, schakelt hij zijn toestel door naar een collega verderop in de gang. Met zijn hoofd in zijn handen blijft hij stil aan zijn bureau zitten.

Als Lona Meertens tien minuten later met twee bekers koffie de kamer in stapt, treft ze hem nog steeds in die houding. ‘Koffie?’

Tim kijkt op. Zijn ogen staan dof, alsof hij haar niet eens ziet. Voorzichtig zet ze de bekers op een leeg plekje naast de laptop op het bureau. Zelf schuift ze in de bezoekersstoel tegenover hem. Iets zegt haar dat het helemaal mis is met haar baas. Zo moedeloos heeft ze hem nog niet meegemaakt. Tim is de grappenmaker hier. Zijn kennis van de zaken die hij

onder handen heeft is fenomenaal. Al vanaf de eerste dag dat ze hier aan het werk ging, had hij haar daarmee geïmponeerd. Maar hij was ook slordig, ongeorganiseerd eigenlijk. En daar had ze een taak voor zichzelf gezien.

Het kleine kamertje tegenover zijn bureau was haar werkplek. En die had ze efficiënt ingericht. Al snel had ze een paar archiefkasten laten aanrukken en het grote bureau omge-ruild voor een werkblad aan de muur. Zo had ze de meeste zaken binnen handbereik. Als ze al eens gesprekken moest voeren deed ze dat liever in een van de spreekkamers verderop in de gang. Daar had ze meer privacy en Tim vond het allemaal wel prima. Over twee maanden zit haar proeftijd erop. Ongelooflijk eigenlijk. Toen ze half maart vorig jaar hier aan de slag was gegaan, had ze nooit gedacht dat ze het langer dan een paar maanden zou uithouden. Maar het kan verkeren.

‘Tim?’

De man tegenover haar geeft nauwelijks een reactie. Hij staart over haar schouder in een verte die zij niet volgen kan. Lona zwaait met haar hand voor zijn ogen. ‘Hallo... contact?’

Tim lijkt zichzelf te herpakken. Met een zucht recht hij zijn schouders en kijkt naar de

bekers met koffie op zijn bureau. Dan gaat zijn blik naar het pittige meisje tegenover hem dat bezorgd naar hem kijkt.

‘Sorry, ik was er even niet bij. Je hebt al koffie gehaald? Lekker, dat is precies wat ik nodig heb.’ Zijn mond voelt droog. De woorden klinken hem in de oren alsof ze van iemand anders komen.

‘Nou, volgens mij kun jij wel wat sterkers gebruiken. Waar was je?’ Lona trekt de dekseltjes van de bekers. Een heerlijke geur stijgt op. Gek is dat, realiseert ze zich ineens, hoe geuren in een rookvrije ruimte zoveel beter tot hun recht komen.

Aarzelend pakt Tim een geopende beker van haar aan. Koffie... Wat moet hij daarmee? Voorzichtig nipt hij iets van het bruine vocht naar binnen. Het smaakt bitter en het is bloedheet. De beker zet hij terug. Iedere handeling kost hem moeite. Elk geluid doet zeer aan zijn oren. In de gang valt een deur met een klap dicht, iemand loopt op piepende schoenen in de richting van de lift, een vrouw lacht een schelle lach, iemand anders broemt erdoorheen. Hij kan zijn ogen niet goed focussen. Op zijn telefoon knipperen lampjes... rood... groen... Buiten is het donker. Dat klopt niet. Het is toch allang

dag? Hoe is hij hier in vredesnaam terechtgekomen?

‘Tim, voel je je wel goed?’ Lona begint zich nu echt ongerust te maken. Zo kent ze haar baas niet.

‘Nee... Ja... Ik weet het niet. Alles is zo... vreemd Hoe laat is het?’

Lona kijkt op de klok die naast de doorgang naar haar eigen kamer aan de muur hangt. Een groot rond designgeval dat je moeilijk over het hoofd ziet. Handig als een gesprek iets uitloopt en je niet de indruk wilt geven haast te hebben door telkens op je horloge te kijken. ‘Halftien, koffietijd.’

‘Waarom is het zo donker?’

‘Wat bedoel je, donker?’ Lona kijkt een beetje verbaasd uit het raam. Er dreigt weliswaar weer een sneeuwbus, maar de heldere verlichting in alle kamers van dit gebouw heeft daar absoluut niet onder te lijden. Alles is er hier op gericht om de buitenwereld ook buiten te houden. Er kan zelfs geen raam open. Als je wilt weten wat voor weer het is, moet je het gebouw uit. ’s Zomers is het vaak te koud vanwege de airco en ’s winters te warm. Of steenkoud als iemand weer eens met de knopjes heeft zitten spelen. Vooral op maandag is dat een ramp.

Dan duurt het weer uren voordat de boel op de juiste temperatuur is. Enfin, vandaag was daar gelukkig geen sprake van.

‘Heb je een nacht doorgehaald of zo? Tim?’

De veertiger tegenover haar lijkt weggezakt in een wereld die niet de hare is. Verdwaasd zit hij om zich heen te kijken. Niets lijkt meer tot hem door te dringen. Lona snapt er niks van.

‘Hé, het komt allemaal goed. Ik ben zo terug.’ Voor alle zekerheid controleert ze eerst nog even de telefoon op haar eigen werkplek. Ja, die staat nog doorgeschakeld. Een automatisme dat ze zichzelf heeft aangewend. Niets is vervelender dan een telefoon die eindeloos blijft rinkelen. Voor de beller, maar ook voor de mensen die in de omgeving aan het werk zijn. Als je uiteindelijk besloten hebt om poolshoogte te gaan nemen, stopt het ding negen van de tien keer op het moment dat je de kamer van je collega binnenkomt. De meeste collega’s nemen niet eens meer de moeite om te reageren. Ze horen het misschien niet meer.

Haar eigen koffie staat nog onaangeroerd op Tims bureau. Nou ja, dat moet maar even wachten. Met een ‘tot zo’ loopt ze snel de gang op. Wat nu? Even aarzelt ze. Dan stapt ze kordaat naar de lift. Op de zevende etage zetelt perso-

neelszaken. Daar zullen ze wel weten wat ze met zieke medewerkers aan moeten. Want dat er iets niet in orde is, staat voor Lona als een paal boven water.

Tien minuten later kijkt ze toe hoe een vriendelijke jongeman bij Tim pols en bloeddruk opneemt. Ze herkent hem als een van de mensen die bij toerbeurt de receptie in de hal beneden bemannen. Bewaking, heeft ze altijd gedacht. Logisch natuurlijk dat deze mensen ook een EHBO-diploma hebben. Op personeelszaken hadden ze haar verhaal aangehoord en direct naar beneden gebeld: ‘Welke kamer? Goed, ga maar terug, er komt zo iemand bij jullie.’ En nu is de verantwoordelijkheid van haar schouders.

De jongeman blijkt André te heten. Hij knikt haar bemoedigend toe voor hij zich tot Tim richt: ‘Meneer Jaspers... Zo heet u toch, hè?’

Een knik van Tim is de enige reactie. Alle gedoe lijkt aan hem voorbij te gaan.

‘Wat is uw geboortedatum?’

Nu fronst Tim zijn wenkbrauwen. ‘Geboortedatum? Eh... vierentwintig augustus negentien, eh...’ Vragend kijkt hij naar Lona. ‘Eh... negentienzevenenzestig. Nee, eh... zesenzestig...’

André verblijft of verbloost niet. ‘Dank u. En uw adres?’ Uit zijn zak heeft hij een telefoon gehaald waaruit hij met een paar vingerbewegingen een notitieblokje tevoorschijn tovert. Met het bijbehorende toetsenbord in de aanslag kijkt hij Tim belangstellend aan.

Die schudt zijn hoofd. ‘Lona hier weet het allemaal. Ik wilde Merellaan zeggen, maar daar woon ik al een tijdje niet meer. Sorry, ik kom er zo wel op.’

‘Geen punt. Kunt u me vertellen wat er precies gebeurd is?’

Het is een vraag die Tim zichzelf ook stelt. Wat is er gebeurd? Niks toch? Het is alleen zo donker hier. En waarom flikkert die telefoon? En wat is er mis met zijn stoel? Als hij zich maar even beweegt, lijkt het ding te zuchten. Voor zich op het bureau staan twee bekers met koffie. Waarom twee? Hij strekt zijn hand uit naar de dichtstbijzijnde beker. Vreemde hand eigenlijk. Bijna doorzichtig. Alle aderen zie je lopen. Hij draait hem om. Aan de binnenkant zitten diepe lijnen. Gek, dat hij dat nog niet eerder heeft opgemerkt. Op de achtergrond hoort hij iemand zijn naam noemen.

‘Meneer Jaspers?’

Het gezicht dat zich naar hem toe buigt is

hem volkomen vreemd. Een jong gezicht. Hij kijkt ernaar, ziet de mond bewegen, maar wat daaruit komt dringt niet tot hem door. Hij kijkt weer naar de hand. Zijn hand?

‘Weet u wie de huisarts is van meneer Jaspers?’ André richt zich nu tot Lona.

Die schudt haar hoofd. ‘Dat weten ze bij personeelszaken toch wel?’

‘Lijkt mij ook. Ik ga ze even bellen. Meneer is duidelijk een beetje van slag. Eens kijken of de huisarts me iets wijzer kan maken. Ik ben zo terug.’ André verdwijnt in de gang, ondertussen een paar toetsen indrukkelijk op zijn handige zakcomputertje.

Lona snakt naar een warme kop koffie, maar ze durft Tim hier niet alleen achter te laten. Gelukkig is André snel terug. ‘Ik heb alle gegevens hier. Geen familie die gewaarschuwd kan of moet worden. Het lijkt er sterk op dat meneer Jaspers alleen woont. Zou u hem willen begeleiden voor een bezoekje aan de huisarts?’

Lona knikt. ‘Natuurlijk, geen punt. Ik moet me hier alleen even afmelden.’

‘Fijn, dan zal ik ondertussen een afspraak voor jullie maken.’

Terwijl André pogingen doet om contact te krijgen met het nummer dat hij opgekregen

heeft, pakt Lona snel haar spullen. Jas, tas, bureau afsluiten. Ze heeft geen idee voor welke verrassingen ze vandaag verder nog zal komen te staan. Alles maar meenemen, besluit ze. Een telefoontje naar de secretaresse van de chef van Tim volstaat om hem ziek en zichzelf af te melden: ‘Nee, ik heb geen idee wat er precies aan de hand is. Ja, ik hou je op de hoogte. Bedankt.’

André is heel behulpzaam. ‘Ik heb een taxi geregeld. Die is er over een kwartiertje. De huisarts zit hier niet zo ver vandaan. Hij verwacht jullie binnen een halfuur. Dit is zijn adres en telefoonnummer.’ Hij overhandigt haar een notitiebriefje. ‘En hier...’ Een ander briefje volgt. ‘...staan alle noodzakelijke gegevens die ik van personeelszaken gekregen heb. Ik ga alvast met meneer Jaspers naar beneden, dan kun jij de boel afsluiten. Wil je dat ik zijn laptop voorlopig in bewaring geef bij de receptie?’

Ze zou er zelf niet eens aan gedacht hebben. Maar het is natuurlijk de meest simpele oplossing. ‘Graag, geweldig dat je daaraan denkt. En, eh... zou er nog tijd zijn voor een kop koffie? Die is er vanmorgen even bij ingeschoten.’

André knikt. ‘Moet lukken. Beneden hebben we ook een automaat. Dan wachten we daar